men vi ville ogsaa blot see os om. — De seer nok den fine Familie derhenne, lige ved Døren; det passer sig ikke at trænge paa! Tjeneren erklærer dristigt, at det er paa høie Tid! Den gamle Kammerherreinde er nedladende nok til at svare: „Du seer jo selv, Peter, at det er umuligt at komme frem!" Junkeren fløiter ligegyldigt, som om det at reise var hans eneste Bestilling her i Livet, og de to unge Frøkener harmes i deres stille Sind over det klodsede Bybuds uforsigtige Adfærd med deres Sager. Vi gaae længere frem. Der have vi strax et Exemplar af de omhyggelige Mødre, som forsøge paa at kvæle „de søde Børn" med uldne Tørklæder og Kavaier, og ved Siden af hende een af det andet Slags omhyggelige Mødre, Enkerne med de fede Mopper. „Hr. Betjent! De maa da ved Gud sørge for, at det søde Dyr faaer det godt!" — „Ja vel!" — saa propper han Moppen ind i en fedtet Kasse, hvor den har Lov til at gjøre sig saa arrig med sin Gjøen, som den vil. — Nei vil De see ham, som kommer halende der med de to Børn paa Armen — — det er haardt at være Fader, — især naar Konen har erklæret, at hun ikke kan mere!" — Gamle Venner blive glædeligt overraskede ved at træffe hinanden, unge spinkle Sønner hjelpe ældre svære Mødre ind med stort Besvær. Det er næsten ængsteligt at see Skoledrengen i Forgrunden tage en Forsmag paa Juledelicatesserne ved at tænde en Cigar af dem til fire for en Skilling; bare det ikke undervejs gaaer ud over hans Medreisende!

Togføreren tager sin Pibe frem, vinker med Haanden, at de skulle skynde sig, hvis de ville med; en af Betjentene griber kraftigt i den store Klokke — Taarer — Omfavnelser — Blikke — „Farvel! Farvel!" — hils tusinde Gange! — Glædelig Fest — En fornøielig Juul — Hils endelig Tante Malle — — Farvel — Pfs—s—s—s — Væk! — Borte!

S...

Ugens Politik.

Den 22de December 1868.

Det er endnu meget vanskeligt at sige, om de Begivenheder i Orienten, som for Rumæniens Vedkommende idetmindste foreløbig endte med Bratianos Fald og som for Tyrkiets og Grækenlands Vedkommende førte til den nærværende Krise, ere Eftervirkningen af den Situation, der ifølge Bismarks gaadefulde Forsikkring var af en saadan Beskaffenhed, at Krigsfrygten i Sommer ikke var ugrundet, og at det kun skyldtes tilfældige Omstændigheder, at en Krig blev undgaaet. At Tyrkiets Nabolande vilde benytte en almindelig Krig til deres Fordeel er høist sandsynligt, og det er ogsaa sandsynligt, at de have havt Forbundsfæller, der havde Interesse af at opflamme deres Forhaabninger. Efterat Stillingen i Europa havde forbedret sig, stode de to Lande alene ligeoverfor Tyrkiet med deres Rustninger, deres Agitationer og deres Stridigheder. Fyrst Carls Regering maatte tage Reb i Seilene, og Tyrkiet har nu vendt sig mod Grækenland og kræver det til Regnskab for den Bistand, som det i to Aar har ydet den cretenſiske Opstand. Om denne af Charles de Mazade opstillede Gisning, der virkelig vilde gjøre den i Orienten udbrudte Krise mindre foruroligende, vil bekræfte sig, skulle vi ikke kunne sige, og man kan ikke engang med nogenlunde Sikkerhed afgjøre, om Grækenland virkelig vil komme til at staae alene. Forkastelsen af det tyrkiske Ultimatum vækker dog Mistanke om, at Rusland enten driver Grækenland frem eller idetmindste ikke har noget imod, at det gaaer frem paa egen Regning. Det lader til, at Rusland nærer den Anskuelse, at et Angreb paa Tyrkiet ikke vil have de samme Følger, som for fjorten Aar siden. De russiske Blade have alt taget Lord Stanleys Udtalelser til Indtægt, som Bevis paa, at der er foregaaet et Omslag i Englands traditionelle Politik, og «Saturday Review» vil vide, at der gives Tegn, som røbe, at de Franskes Keiser har Planer, der i høi Grad vilde fremmes ved et venskabeligt Forhold til Czaren. „Lige siden Slaget ved Sadowa", siger det nævnte Ugeblad, „har den franske Regering søgt at løsne Baandet mellem St. Petersborg og Berlin. Alliancen med Rusland har altid været det bedste Vaaben i Grev Bismarks Rustkammer, og hvis Frankrig kunde sikkre sig herimod, vilde det strax optræde bestemtere i de tydske Anliggender. Hensigten med den opsigtvækkende Artikel i «Journal de St. Petersbourg», var kun at vise Verden, at Ruslands Venskab nok fortjente at kjøbes. Og det vilde maaskee ikke være utilbøieligt til at tage Frankrigs Neutralitet ved Dardanellerne som Betaling for Ruslands Neutralitet med Rhinen."

Vi antage dog, at Forbundet mellem Rusland og Preussen maa betragtes som en afgjort Sag, og at alle politiske Beregninger, der tage et andet Udgangspunkt, ikke hvile paa noget fast Grundlag. Den opstaaende Strid har imidlertid endnu ikke taget nogen saa afgjørende Vending, at man klart kan overskue Stillingen. Ifølge Meddelelser fra Wien har Omer Pascha, som for Øieblikket staaer i Thessalien i Spidsen for et Armeecorps, faaet Befaling til at rykke frem mod den græske Grændse. «L'agence Havas» har tillige modtaget en Skrivelse fra sin Correspondent i Athen, der meddeler, at Ophidselsen er saa stor i Grækenland, at Ønsket om en Krig kan betragtes som almindelig. Folkedemonstrationerne udenfor de forskjellige fremmede Gesandtskaber lagde for Dagen, at det var Amerika, Rusland og Preussen, som man især stolede paa. Ifølge den samme Skrivelse har man i et Ministerraad under Kongens Forsæde truffet de til Landets Forsvar nødvendige Foranstaltninger, idet Reserven er indkaldt, Nationalgarden mobiliseret og Frikarer organiserede i alle Provindser. I Frankrig synes man endnu stedse tilbøielig til at betragte den i Orienten udbrudte Krise som mindre truende; i Wien og London udtaler man sig derimod ikke saa tillidsfuldt. «Times» af 19de Decbr. mener, at Krigen mellem Tyrkiet og Grækenland er saa godt som erklæret, og anstiller en Sammenligning mellem disse Magters Stridskræfter, der godtgjør, at Grækenland kun kan gjøre sig ringe Haab om et heldigt Udfald, hvis det ikke bliver understøttet. Men «Times» troer dog, at Beskyttelsesmagterne endnu kunne være istand til at localisere Krigen, og at de have Ret til at anvende ethvert Middel for at forhindre dens videre Udbredelse. „Det maa ikke være nogen Skam for Grækenland," siger «Times», „at give efter for fem Stormagters forenede Forestillinger, selv hvis disse Forestillinger skulde antage en bydende Form. I ethvert Tilfælde kunne vi ikke taale, at en lille Stats Ænker fremkalde en Revolution i Orienten." Den russiske og den preussiske Presse ere enige i at kaste hele Skylden for den udbrudte Krise paa Østerrig. Naar Sultanen vover at vise sin Vrede, fordi Grækerne nu ikke flere Aar have trodset ham, maa det ifølge de i St. Petersborg og Berlin gjeldende Anskuelser være Grev Beust, som har ophidset ham. Østerrigs Kansler er ifølge „Kreuzzeit." et uroligt Hoved, som kun tænker paa at stikke hele Verden i Brand, naar man ikke seer ham paa Fingrene; man vil snart faae en Ildebrand at see, som hele Verdens Brandfolk ikke kunne slukke." „Moskwatidenden" samstemmer med Grev Bismarks Organer og seer i Grev Beust Ophavsmanden til alle Forviklingerne i Orienten. En Undersøgelse af Kjendsgjerningerne, siger „Invaliden", godtgjør, at man vilde forregne sig, hvis man antog, at det er en pludselig og frivillig Beslutning af Sultanen, som har fremkaldt de nærværende Begivenheder. „Nordd. allg. Zeit." er dybt bedrøvet paa Grækenlands Vegne. Grev Bismarks Organ mener, at Hovedvanskeligheden ved en Bilæggelse af Striden maa søges i det Hensyn, som bør vises Grækenlands Nationalfølelse. Skal man betragte de preussiske Regeringsblades sympathetiske Udtalelser til Gunst for Grækenland, som Forløbere for et nærforestaaende Skridt fra Preussens Side? spørger «La France» med Rette. „Og skal man endog drive Pessimismen saa vidt, at man troer om Preussen, at det efter tilsyneladende at have understøttet de andre Magters forsonlige Skridt, nu foreløbig trækker sig tilbage, indtil Begivenhederne tillade det at tage aabenlyst Deel i Kampen. Det vilde være dristigt at slutte sig uforbeholdent til slige Formodninger, men det er betimeligt, at omtale dem."

Det partielle Ministerskifte i Frankrig omtales paa følgende Maade i «Le Constitutionnel»: Det er klart, at de nye Navne kunne betragtes som en Stadfæstelse af den Politik, hvis Formaal er at bevare Freden og fjerne Tanken om enhver Reaction i de indre Anliggender. Man vil erindre, i hvilke klare og bestemte Udtryk Marquis de La Valette i sin Rundskrivelse af 16de September 1866 forsikkrede om den franske Regerings fredelige Politik ligeoverfor den af Slaget ved Sadowa fremkaldte Stilling; det af ham tagne Forbehold gjaldt kun Hensynet til den nationale Værdighed. Forcades liberale Anskuelser, der gaae Haand i Haand med en oprigtig Hengivenhed for Keiserdømmet, ere gjentagne Gange, baade i statsøkonomiske og politiske Anliggender, blevne udtalte paa Talerstolen. Valget af ham og af La Valette, som skal være en Ven af liberale Reformer, protesterer mod den Regeringen i den seneste Tid saa ofte tillagte reactionaire Tilbøielighed. At Gressier, et af den lovgivende Forsamlings egne Medlemmer, er bleven udnævnt til Handelsminister, har en særlig Betydning, som ikke kan undgaae Nogen. Dette Valg vidner om, hvilken stor og retmæssig Vigtighed Keiseren tillægger vor lovgivende Forsamling og de udmærkede Talenter, der udvikle og aabenbare sig i denne. I denne indskrænkede, men uomtvistelige Betydning er det sandt, naar man siger, at de nye Ministres Navne ere et heelt politisk Program.

Efter Opstandens Underkuelse i Cadiz er Roligheden gjenoprettet i Spanien. Republikanerne have indseet, at den almindelige Afstemning er det eneste Vaaben, som Vennerne af en fri Forfatning kunne benytte. Carlisterne agitere vel endnu, men dette Parti har slette Udsigter i et Land, der ikke paa nogen Maade vil vide af Kongedømmet af Guds Naade at sige. Den 19de December begyndte den almindelige Afstemning. Telegrammer fra Spaniens forskjellige Provindser forsikkre, at Roligheden intetsteds er bleven forstyrret, og at det liberale Monarchies Tilhængere sikkert ville seire i Madrid.

M.

Literatur.

— Hvad H. C. Andersen selv har seet „i Udstillingstiden i Paris 1867, i vor Tid, i Eventyrets store vidunderlige Tid", har han skildret i „Dryaden". Men skjøndt Paris i Udstillingstiden var Samlingsplads for hele den civiliserede Verden, skjøndt alle Blade havde affendt deres „Bleksprutter, som sad med Papir, Blæk og Pen, skrev Alting op, skrev Alting ned", har dog Ingen været istand til at see, hvad han har seet eller at skildre, hvad han med mesterlige Træk har skildret. Hans Billede af det i Verdensstaden saa stærkt pulserende Liv er ikke blot udkastet med en glødende Phantasi og et uudtømmeligt Humor; men det bærer tillige Sandhedens umiskjendelige Stempel, og Enhver, som har seet og deeltaget i dette Liv, vil erkjende, at netop saaledes maatte det fremstille sig for en Digter som H. C. Andersen eller Charles Dickens. Vi følge med den inderligste Deeltagelse Kastanietræets yndige Dryade — der higer efter at lære al den i Verdensstaden indesluttede Herlighed at kjende, der faaer sin Længsel tilfredsstillet og der maa bøde med Livet for nogle Øieblikkes Nydelse — langs den i et Lyshav straalende Boulevarde til Magdalenekirken, hvor hun kun „aander Kirkerøgelse og ikke den frie Luft"; hendes Flugt gaaer videre til Katakomberne, hvor vi indvies i Rotternes kostelige Livsphilosophi, der godtgjør klart som Dagen, at hvad „det Menneske-Miau, den Uvidenhedens Tale" betragter som Fremskridt, egentlig kun er den sørgeligste Tilbagegang. Fra Katakomberne følge vi Dryaden til Bal Mabile, hvor de svinge sig i vilde Dandse, hvor hendes Dandser hvisker hende Ord i Øret, der „bølge i Tact af Cancanen" og som hun ikke forstaaer, skjøndt de bevæge hende til Flugt, paa hvilken hun ikke standser, før hun staaer paa Marsmarken og seer Udstillingsbygningen, „Nutidens Aladdins Slot". Her indvies vi i Akvariets Mysterier; Digterens Tryllestav formaaer at gjøre de stumme Fisk talende, og vi faae den Hemmelighed at vide, at alle Verdens Lande have udstillet deres Mennesker, for at „de gamle Suder og Brasener, de vævre Aborrer og mosgroede Karper skulle see disse Skabninger og give deres Mening og Betænkning over det Slags".

Men den Nydelse, hvormed vi følge Dryaden paa hendes kortvarige Bane, forvandler sig til Sorg over, at den letteste, lystigste, mest gracieuse Skikkelse, som H. C. Andersen nogensinde har skildret, skulde døe saa hurtigt, og at hendes kun et Øieblik tilfredsstillede Længsel skulde blive hende „til Fordærv". Med Veemod tage vi Afsked med hende og finde kun Trøst i den Tanke, at Digterens Skaberkraft er usvækket, og at han i „Dryaden" har skjenket os et Eventyr, der hører til noget af det Fortrinligste af Alt, hvad han har skrevet, et Eventyr, der ikke blot for hans Landsmænd, men i alle Lande, hvorhen hans Værker have banet sig Vei, vil varsle om en herlig Eftersommer, rig paa Blomster og fuldmodne Frugter. (C. A. Reitzels Forlag.)

— „Fra Napoleonstiden", en plattydsk Fortælling af Fritz Reuter, oversat efter Originalens ottende Oplag. Kan der komme noget Godt fra Galilæa? Er der i den nye tydske Literatur Noget, som er værd at omplante paa Dansk? Hvis Læseren spørger saaledes, vil han blive behageligt overrasket af denne Bog; thi den er i mange Maader fortræffelig. Den giver et Billede af Livet i en lille mecklenburgsk Kjøbstad, men dette Liv har en stor Baggrund, nemlig den nationale Bevægelse, der vakte Tydskland efter Moskwa-Toget — en Rørelse, hvoraf vi nok kunde hente en Lære og søge Trøst. Og saa er denne Fortælling ikke blot elskværdig i den Maade, hvorpaa den taler og dømmer om Personer, men den er i høi Grad morsom, skreven med en gemytlig Comik, der har lige saa megen Sundhed som Sandhed. Uagtet den ikke bevæger sig i høie Idee-Sphærer, hin politiske undtagen, saa er den dog noget af det mest forfriskende, der i lang Tid er kommet ud. (Andr. Schous Forlag.)

— „Smaarævene eller den huuslige Lykkes Smaafjender" af Mrs. Harriet Beecher Stowe, oversat fra Engelsk, andet Oplag. Indholdet er en Række Betragtninger over Dadlesyge, Pirrelighed, Indesluttethed, Egensindighed, Intolerance, Uhøflighed og Fordringsfuldhed. (Cappelens Forlag. Christiania.)

Knippelsbro.

(Af P. Hauberg.)

II.

Den 21de Marts 1868 blev den første Begyndelse gjort til det midlertige Broarbeide; Opførelsen af Tømmerstillads til Dykkerklokken og alt Murarbeidet ved Pillerne var overtaget af Tømmermester Unmack, der selv ledede Arbeidet. Den 17de Juni blev Klokken sænket ned paa det Sted, hvor den sydligste af de fire Piller skulde opføres; den var fuldendt i Løbet af 28 Dage, og Klokken blev derefter flyttet hen til Stedet, hvor Nabopillen skulde bygges. Ved Sænkningen af Klokken skete det Uheld, at den under Tilsætningen af Led til Kjæderne, ved Uforsigtighed kom til at krænge saa stærkt, at den væltede; ved denne Leilighed gik ikke blot et Menneskeliv tabt, men Arbeidet blev standset i